Jazdci smrti II.

Luk zničenia

Michala Baránková

Jazdci smrti II.

Luk zničenia

Michala Baránková

Text copyright © Michala Baránková 2025
Map copyright © Michala Baránková
Korektor © Tomáš Čačko
Cover image © Anna Zvočová

Druhé vydanie 2025

ISBN 978-80-570-6558-6
ISBN PDF 978-80-975450-3-1
ISBN ePub 978-80-975450-4-8
ISBN mobi 978-80-975450-5-5

Výslovnosť mien hlavných postáv a miest

Mená:

Nevaeh Arvensis
[Nívah Arvensis]
Aiden Ward
[Ajden Vard]
Dagen Gauwill
[Dagen Gavil]
Jaylen
[Džajlen]
Thaddeus
[Tadeus]
Clay
[Klej]
Genevieve
[Ženevív]
Eroiweth
[Erojvet]
Adrian Dux
[Ejdrijen Dax]
Deshawn
[Dešón]

Miesta:

Welmyr
[Velmir]
Jarlan
[Džarlan]
Rhoehan
[Roehan]
Azkam
[Askam]

1. KAPITOLA

Pretočila som v ruke zbraň a so zohnutými kolenami okolo neho krúžila. Na tvárach sme mali rovnaký vražedný výraz. Urobili sme jeden okruh a vrhli sa na seba. Než ho dýka stihla zasiahnuť, podrazil mi nohou členok a spadla som na zem. Pád mi vyrazil dych a na pár sekúnd som sa rozkašľala.

„Nedávala si pozor. Aké nečakané," prevrátil Aiden oči. Zazrela som naňho a postavila sa.

„Šmykla som sa," bolo moje vysvetlenie a on prevrátil oči ešte raz.

„Ako chceš. Pokračujeme."

Od našej cesty do Meteoronu ubehlo niekoľko týždňov. Z tejto cesty si každý z nás odniesol plno zranení a niektoré nám zostanú ešte dlho pred očami. Naše telá zdobili jazvy ako pripomienka chvíľ, ktoré sme strávili v nebezpečnom prostredí, no aj toho, čo všetko sme prežili.

Zranené stehno mi kráľovskí lekári liečili takmer mesiac. Hodiny a dni plné bolesti a neutíchajúcej beznádeje. V kasárňach som sa po každom zranení modlila, nech mi na druhý deň zostane, aby som sa nemusela báť, že ma niekto odhalí. Keď som sa však v zdravotníckom centre na hrade budila takmer každú hodinu v bolestiach, prvýkrát mi nezáležalo na tom, či ma moje tajomstvo prezradí.

Za celé týždne sa moja noha neliečila tak rýchlo, ako zvykla. Osemnásť rokov ma zranenia obchádzali. Aj tie vážnejšie vďaka mojej zázračnej schopnosti liečiť sa vždy zmizli. Lenže tentoraz to tak nebolo.

Nikdy som nezistila, prečo ma šíp nepriateľa zranil viac, než by mal, ani či bol otrávený. Len som si domýšľala závery, ktoré mi nikto nemohol potvrdiť, až som to z vyčerpania nechala tak. Bola som rada, že žijem.

Kým ja som nechcela pútať zbytočnú pozornosť, Thaddeus si ju užíval. Neustále pri ňom niekto bol a z jeho izby sa ozýval smiech. Nakoniec sa ten starý dobrý Thaddeus vrátil a už nebol taký zraniteľný ako predtým. Dal sa do poriadku skôr než ja, a často sa mi za to posmieval.

„Dnes to bolo úbohé," povedal Aiden, keď sme skončili. Zadychčaná som sa naňho zamračila a dúfala, že sa mu večer niečo stane. *Niečo nepríjemné a bolestivé.*

„Aký učiteľ, taký tréning." Zazrel na mňa, no už som sa ním nezaoberala a odišla z tréningovej haly preč.

Posledné týždne som tam trávila priveľa času. Od rána do večera tréning, aby sa mi vrátila stratená sila. Mesiac ležania v posteli si vzal svoju daň, a preto som sa musela čo najrýchlejšie vrátiť do normálu. Niekedy so mnou trénoval aj Thaddeus, pretože tiež potreboval veľa dohnať. Vtedy sa mi trénovalo lepšie ako s Aidenom, ktorý so mnou nemal ani štipku zľutovania.

Keď som za ním krátko po vyliečení prišla, odmietol ma. Vyhodil ma dosť nechutným spôsobom. Preto som začala trénovať sama, no výsledky to neprinieslo. A potom sa jeden deň ukázal a odvtedy mi dával do tela omnoho viac ako Tolatrix za dvanásť rokov v kasárňach.

Prechádzala som cez záhradu a mierila naspäť do hradu. Tréningová hala, ktorá patrila waldronom, mi pohltila väčšinu času a hradu som sa vyhýbala. No každú voľnú chvíľu som sa túlala po chodbách a skúmala všetky chodbičky. Kedykoľvek sa mi to mohlo hodiť.

„Ahoj, Nev," oslovil ma známy hlas po ceste a obrátila som sa. Kráčali ku mne vysmiaty Dagen, Darwin a Malvin, ktorý tiež patril k waldronom.

Za čas strávený na hrade som sa zoznámila so všetkými waldronmi.

S niektorými som sa spriatelila a trávila s nimi čas a boli aj takí, ktorým som sa všemožne vyhýbala. Ako napríklad Darwin.

„Aiden z teba zase vymlátil dušu?“ spýtal sa s úsmevom Malvin. Pobavene som sa chytila lícnej kosti, na ktorej sa mi určite vytvorila podliatina od jeho rany.

„Áno, dosť sa v tom vyžíva.“

„O tom nepochybujem,“ zasmial sa. „Rád som ťa videl, no musím ísť za Salvonom. Uvidíme sa na večeri?“ spýtal sa a pomaly cúval.

„Jasné,“ zakričala som a obrátila sa. „A čo vy? Idete tiež z tréningu?“ Darwin sa tomu zasmial.

„Tréningom by som to nenazval,“ povedal a zívol si. „Na dnes končím. Majte sa hrdličky, idem spať.“ S nadvihnutým obočím som sledovala, ako odchádzal, a zároveň premýšľala nad tým, čo sa mu stalo.

„Je mu dobre?“ spýtala som sa Dagena, no on sa uškrnul. „Inokedy si provokatívne reči neodpustí.“

„Netuším, je taký od rána. Ideš dnu?“ Prikývla som. Bok po boku sme išli na hrad a pritom sme rozoberali, čo všetko sme za deň zvládli.

Keď som mu pred niekoľkými týždňami povedala, ako sú na tom moje city k nemu, trvalo nejaký čas, kým sa s tým zmieril. No keď sám zistil, že ďalej nemá cenu dvoriť mi, prestal sa tým zaoberať a správal sa tak ako predtým, keď sme spolu ešte nič nemali. Dokonca som ho pred niekoľkými dňami nachytala s peknou slúžkou v pivniciach.

Pre všetkých bolo najlepšie, že sa náš vzťah stal čisto priateľským, čo ma veľmi tešilo.

„Dnes som bol s Thaddeusom a pýtal sa ho na novinky,“ povedal, keď sme vošli medzi chladné steny. „Vraj už onedlho znova vyrazíme.“

„Povedal aj kedy?“

„O tom rozhodne Salvon. My ostatní sme už dávno fyzicky v poriadku, no ide skôr o teba a Thaddeusa.“ Stisla som pery. „Teraz je otázka, či sa vaše zranenia naozaj uzdravili.“

„Neviem,“ odpovedala som a vošli sme do mojej izby.

„Ako to, že nevieš?! Si v pohode?“ spýtal sa a s rukami v bok som sa k nemu obrátila.

„Nemôžem tvrdiť, že sa nič nezmenilo. No nepovedala by som, že je to ako predtým.“

„Myslíš, že sa tvoje zranenia nevyliečili dobre?“ spýtal sa a pozrel sa na moju nohu. Už som nekrívala a dokonca som si párkrát aj zabehala, no v noci ma stále budil pocit bolesti.

„Neviem, či to nie je len v mojej hlave,“ povzdychla som si. „Lekár mi hovorí, že by to malo byť v poriadku, no ja sa tak necítim.“

„Skús sa o tom porozprávať s Thaddeusom, možno zažíva to isté,“ povedal a pomaly cúval z miestnosti. „Pôjdem. Tiež by som si dal sprchu.“

„S peknou slúžkou?“ spýtala som sa a on sa s rukou na dverách otočil.

„Haha, veľmi vtipné,“ povedal a s úsmevom na tvári odchádzal preč. Zvalila som sa na posteľ a zatvorila oči.

Za ten čas, čo som strávila na hrade, som si tu mnohých obľúbila. Najviac zo všetkých som sa spriatelila s Genevieve. Trávila som s ňou kopec času a boli to tie najlepšie chvíle. Spočiatku sa mi to zdalo zvláštne, vzhľadom na to, že ona bola princezná a ja členka kráľovskej gardy. No predsa sa z nás stali dobré priateľky.

„Nev, vstávaj!“ skríkol zrazu niekto. Keď som zdvihla pohľad, usmievala sa na mňa krásna princezná v žltých šatách a so starosťami na tvári.

„Práve som na teba myslela,“ povedala som ospalo a oprela sa o lakte. „Čo ťa ku mne privádza v taký neskorý čas, výsosť?“

„Shamar,“ povedala a ja som nechápavo nadvihla obočie. „Syn vojvodu, ktorý mal prísť z Goruugu!“

„Jasné, ten,“ plesla som si po čele a posadila sa na posteli. „Myslela som, že kráľ s jeho návštevou nesúhlasí.“

„Nakoniec zmenil názor.“ Rozhodila rukami a začala sa prechádzať po izbe. „Čo mám robiť? Nemám veľa skúseností so šľachticmi. Budem za hlupaňu!“

V tej chvíli sa však zastavila a obrátila sa ku mne. „Potrebujem rozptýlenie.“

Vyšvihla som sa na nohy a vzdychla si. „Áno? A aké?!“

„Zaveď ma za svojimi priateľmi. Stále o nich hovoríš, ale nikdy si mi ich oficiálne nepredstavila.“

Pozerala som sa pochybovačne na ňu a nevedela, či sa mám smiať.

„Sú to waldroni a bojovníci. Nie sú to dvorné dámy, s ktorými tráviš čas,“ pomykala som plecami. „Sú mimo okruhu ľudí, s ktorými sa môžeš rozprávať.“

„Práve preto ťa žiadam, aby si mi ich predstavila.“

Váhala som. Nemohla som predsa princeznú vziať medzi bojovníkov. Salvonovi by sa to určite nepáčilo, ak by sa to dozvedel. „Ja neviem. Nechcem mať –“

„Prosím ťa,“ prevrátila oči. „Na čo sa tu hráš? Na etiketu ani pravidlá nekladieš dôraz.“

„V poriadku,“ vzdala som to. „Nechoď za mnou neskôr s plačom.“

„Nepochybujem, že to bude omnoho lepšie strávený čas, ako byť zatvorená v izbe,“ povedala po ceste chodbou.

„Nebodaj sa ti nepáči štebotať s ostatnými dvornými dámami o najnovšej móde,“ podpichla som ju s úsmevom.

Prskla a odvrátila sa. „Nie je s nimi taká zábava, ako s tebou. Keď sa chcem rozprávať o mužoch, zháčia sa a rozhovor okamžite nasmerujú na inú tému.“

„Sú nudné,“ podotkla som. „Musíš tráviť čas najmä s nimi. Ani sa nečudujem, že si nikdy so žiadnym mužom poriadne nehovorila.“

„Mám brata.“

„Ten ti sotva pomôže. Za muža ho teda fakt nepovažujem.“

„Dobre vedieť,“ ozvalo sa za nami a obe sme sa prudko obrátili. Za nami stál prelietavý, no stále pekný princ Drathien. Bol odo mňa starší a bol to princ, no to mi nebránilo v tom, aby som sa k nemu správala ako ku každému v jeho veku. „Drahá Nevaeh, čím som si zaslúžil takúto mienku?“

„Svojou existenciou?“ prehodila som a Genevieve sa zachichotala. Drathien sa len usmial a podišiel k nám.

„Sme priatelia, však? Môžeme si dôverovať," povedal a ja som sa k nemu zamračene obrátila.

„Čo chceš?" spýtala som sa a vôbec nedbala na etiketu či slušné správanie. Vedela som, že si to pri týchto dvoch môžem dovoliť. Dopomohli k tomu incidenty, ktoré sa s princom prihodili a ktoré nám obom ukázali, že etiketa medzi nami nikdy nezaberie.

Pred pár týždňami som sa neskoro v noci vracala späť do svojej izby. Kvôli únave som zablúdila do časti hradu, ktorá bola mimo môjho pôsobenia, a nachytala som princa v chúlostivej situácii so šľachtičnou. Takmer mi oči vyšli z jamiek. Ušla som, aby z toho neboli problémy, no bežal za mnou a snažil sa to nejakým spôsobom zahovoriť. Dokonca sa ma pokúsil presvedčiť, aby som sa k nim pridala.

Mala som sto chutí mu jednu streliť, no táto pohnútka ma našťastie opustila. Keď sme sa na druhý deň stretli, bolo to divné a nepríjemné. Vlastne som ho ako naschvál stretávala častejšie, i keď predtým som ho sotva vídala. Stále sme sa na seba mračili, doťahovali sa a nakoniec sme všetku etiketu odložili bokom. Uvedomili sme si, že nebola potrebná.

„Shamar," povedal. „Otec mu dovolil prísť len v záujme udržania mieru a obchodných stykov. No nesúhlasí, aby sa k Genevieve čo i len priblížil."

„Mám jej robiť strážcu? Za čo ma máš?!" zvýšila som hlas a on sa zamračil.

„Nikto iný teraz nemôže."

„Poveril tým teba, prečo by som mala robiť tvoju prácu?" nahnevala som sa, no bol na to zvyknutý, a preto si len vzdychol.

„Áno, prečo sa ma chceš zbaviť?" pridala sa aj Genevieve a obe sme založili ruky na hrudi.

„Ide o to, že máme problémy s povstalcami a ja to musím vyriešiť," povedal, no stále som sa mračila, pretože mi to ako dôvod nestačilo. Povzdychol si a dodal: „Nemôžem sa starať ešte aj o ňu, keď mi bude prekážať."

„Tak to ďakujem."

„A ako dlho?"

„Len dozajtra, sľubujem. Nezdrží sa tu viac ako deň, a potom si ju už

vezmem. No dnes mám plno stretnutí a ani jedno nemôžem vymeškať," povedal a ja som prikývla.

„Tak platí."

„Vďaka, si naozaj úžasná," usmial sa a dal sa na odchod. S povzdychom som sa za ním pozerala a premýšľala, prečo vždy každému vyhoviem.

„Čo sa deje s povstalcami?" spýtala sa Genevieve, no mlčala som. Nechcela som byť tá, ktorá jej to povie.

O povstalcoch, ktorí sa vzopreli kráľovi som začula už v kasárňach. O nich a ich úmysloch som však netušila nič. Nechcela som sa tým zaoberať. Všetko, čo sa v kráľovstve dialo, mi bolo úplne ukradnuté.

2. KAPITOLA

„Naozaj sa ideme najesť s waldronmi?“ spýtala sa Genevieve nadšene, keď som ju viedla cez kuchyňu do miestnosti určenej len pre bojovníkov.

„Áno, o takomto čase sú všetci tam,“ nevšímala som si prekvapené pohľady kuchárov a sluhov v kuchyni, okolo ktorých sme prechádzali.

„Nemôžem sa dočkať. Je to také vzrušujúce, nemyslíš?“ chytila ma za ruku a pevne mi ju zovrela. „Viem si predstaviť, čo by robil otec, ak by sa to dozvedel.“

„Ak chceš, môžeme sa otočiť a ísť sa najesť do tej tvojej prepychovej komnaty,“ obrátila som sa k nej. „Nemám s tým problém.“

„V žiadnom prípade. Toto bol môj nápad a túto príležitosť si nenechám ujsť,“ zavelila a potiahla ma ďalej. Už na chodbe som počula ich krik a smiech. Neprekvapilo ma to, pretože tam bolo vždy rušno. Bála som sa, ako na ňu zareagujú, no snáď nemali v sebe toľko alkoholu, aby niečo pobabrali.

Keď sme vošli do miestnosti, hneď som si to namierila k Thaddeusovi. Dovtedy si nás nikto nevšimol, no zrazu miestnosť stíchla a všetci sa na nás pozreli.

„Pokoj,“ šepla som jej, keď mi stisla ruku a s náznakom strachu sa na mužov pozerala.

„Čo ti to, preboha, napadlo ju sem doviesť?!“ skričal zrazu Rudy, jeden z waldronov, ktorých som nemala v obľube. „Niežeby mi prekážalo, že ste tu, princezná.“

Prevrátila som oči. „Neboj sa, tebe sa venovať nebude,“ žmurkla som na neho a niekoľko mužov sa zasmialo. Posadili sme sa na lavicu pred Thaddeusa a Clay, ktorí sa na mňa prekvapene pozreli. Genevieve sa žiarivo usmiala.

„Zdravím,“ povedala s úsmevom a Thaddeus nadvihol obočie.

„Princezná, aké milé prekvapenie,“ povedal a zazrel na mňa. „Smiem vedieť, prečo ste tu?“

„No Genevieve by rada –“ začala som, no plesla ma po ruke.

„Chcela som sa s vami porozprávať,“ povedala a obaja sa na mňa pozreli.

„Čo som spravil?“ povedal hneď a Clay sa zasmiala.

„Určite niečo zlé,“ rypla si.

„Chcela som vás spoznať. Nevaeh o vás stále hovorí,“ povedala a Thaddeus sa zasmial.

„Neverte ničomu, čo táto povie. Nie je to pravda,“ žmurkol na mňa a ja som mu za to venovala úškrn.

„Chcela vás spoznať, tak som ju priviedla. A bol to v podstate príkaz, nebola možnosť odmietnuť,“ povedala som s povzdychom.

„Ty by si tú možnosť určite našla,“ usmial sa a Genevieve očervenela.

„Tak sa predveď a oslň ju svojím šarmom. Si výrečný,“ vysvetlila som a on sa na ňu pozrel.

„Je to princezná,“ šepol a pozrel na mňa. „Nemôžem sa s ňou predsa rozprávať ako s tebou.“

„Mne to neprekáža,“ vyhŕkla Genevieve s prosbou v očiach. „Prosím, mám plné zuby dvorných dám a etikety. Aspoň raz by som sa chcela správať podľa toho ako chcem ja a nie ako mi povedia iní. Počula som veľa o waldronoch a ich cestách. Zaujíma ma, kde všade ste boli, čo ste zažili. Porozprávajte mi o tom,“ prosila a s Clay som sa pozrela s očakávaním na Thaddeusa.

„Tak dobre, ale zostane to medzi nami. Nechcem ani vedieť, čo by Sal-

von urobil, keby sa to dozvedel. Mám svoju hlavu veľmi rád," s dôrazom sa chytil za krk a Genevieve hneď prikývla. Nezaháľali a dali sa do reči. Vydýchla som si, pretože som si nevedela predstaviť, čo by sme s ňou robili ďalej.

Takto sa zabaví aspoň na niekoľko minút.

„Ako si ju sem, preboha, dostala?! Počula som, že to má zakázané," spýtala sa Clay, keď sa nám tí dvaja prestali venovať.

„Nikto ma nezastavil," mykla som plecami. „Počuj, Drathien spomínal povstalcov. Stalo sa niečo v meste?" Zvedavosť ma premohla a predsa len som chcela vedieť, čo sa vonku stalo.

„Hej, prepadli voz s daňami a vzali všetko zlato," povedala. Od prekvapenia som nadvihla obočie. „Ale nečudujem sa, keď s nimi poslali len dvoch vojakov. Obaja sú mŕtvi."

„Čo sa bude diať ďalej?! Kráľ o tom vie?"

„Kráľov hlavný radca Libero sa to pred ním pokúsil zatajiť. Lenže kráľ sa to dozvedel aj tak a sú z toho problémy."

„Čo s tým chce robiť? Nikto o nich nič nevie. Ako ich chcú nájsť?"

„Netuším," pomykala plecami. „No zdvojnásobujú stráže na hradbách a dokonca niektorých posielajú v noci do mesta. Majú vraj nejaké stopy, ale nič naozaj dôležité."

„Myslíš, že použijú bojovníkov z kasární?"

„Je to dosť možné. Asi ich pošlú na miesta, kde ich bude treba," povedala a ja som prikývla.

Keď sa mi vyliečila noha, išla som sa tajne prejsť do mesta. Chcela som sa nadýchať nejakého iného vzduchu, ako bol ten kráľovský. Pošťastilo sa mi a stretla som Eileen. Nikdy v živote ma nikto neobjímal tak tuho ako vtedy ona.

Strávili sme spolu hodiny v hostinci a len sa rozprávali. Povedala mi, že so Zairem vedeli všetko o skúške. Stále sa na mňa usmievala a nemohla sa dočkať toho, keď mu všetko porozpráva, keď sa najbližšie vráti do mesta.

Pýtala sa ma na Westona. Spomenula mi, že odkedy sme odišli na záverečnú skúšku na hrad, nikto ho nevidel. Dokonca po ňom vyhlásili pátranie,

no po pár dňoch ho vyhlásili za zbeha.

Čakala som to. V jej očiach bol vidieť strach. Dokonca uvažovala, či mu niekto neublížil alebo ho nezabil. Súcitila som s ňou, no nemohla som jej prezradiť, že to kvôli mne ho nemohli nájsť. Také niečo nemohol vedieť nikto.

„A čo boje v Belkirgu?!“ spýtala som sa Clay, pretože aj to ma zaujímalo. Len si vzdychla a pokrútila hlavou.

„Viem toho málo. Stále niečo robím a nemám čas sa na takéto veci pýtať. Ale keby sa stalo niečo vážne, hneď by sa správa rozšírila. Takže sa niet čoho báť,“ povedala. Mala pravdu. Také veci by sa nepodarilo utajiť.

Po našom návrate z Meteoronu sa so mnou veľmi nerozprávala. No naše spoločné chvíle v zdravotníckom centre spravili svoje a už nebola taká odmeraná ako predtým. Tešilo ma to, avšak nedávala som to najavo. Nechcela som tento pokrok pokaziť.

Odrazu ma niekto zdrapil za ruku a ja som vyletela prudko do vzduchu. Pozrela som sa na rozčúleného Aidena, ktorý ma ako vrece zemiakov vláčil pomedzi stoly až na chodbu, kde ma sotil o stenu.

„Ty si sa zbláznila? Prečo si sem priviedla princeznú?!“ skričal na mňa a prebodával ma pohľadom.

Vzdychla som si a chytila sa za rameno, ktoré som si pri náraze do steny udrela.

„Pokoj, mám ju na starosti.“

„A prečo si ju priviedla sem?!“

„Pretože sa chcela rozprávať s vami!“ zavrčala som na neho. „A okrem toho, je len s Thaddeusom. Keď neveríš mne, mohol by si aspoň jemu!“

„Nemá tu čo robiť!“ povedal a päsťou udrel do steny pri mne. Odtiahla som sa a nepriateľsky naňho zazrela. „Okamžite ju odtiaľto odveď, inak budeš mať problémy!“ povedal a otočil sa na odchod.

„Vyhrážaš sa mi?“ zavolala som za ním a on sa obrátil.

„Je mi úplne jedno, ako si to vysvetlíš! Okamžite ju odveď, inak sa s tebou porátam!“ povedal a odišiel. Nenávidela som, keď sme sa hádali. Ne-

návidela som, že sme sa na seba mračili a vraždili pohľadom. A takisto som nenávidela *ten pocit,* ktorý som pri ňom zakaždým cítila.

Otočila som sa späť k ostatným a išla za Genevieve. Ak ho neposlúchnem, naozaj budem mať problémy a tie som nechcela. Chytila som Genevieve za rameno a pritiahla si jej pozornosť.

„Musíme už ísť. Je neskoro," povedala som jej a ona smutne pozrela na Thaddeusa. Ten sa na ňu chlácholivo usmial.

„Tak dobre," povedala s povzdychom. „Ďakujem pekne za rozhovor," usmiala sa naňho. Venoval jej svoj hviezdny úsmev a teatrálne sa poklonil.

„Bolo mi potešením," povedal a Genevieve sa pobrala ku dverám.

„Čo ste preberali?" šepla som a on prevrátil oči.

„Somariny. To dievča naozaj nevie nič o tom, čo sa v okolí deje," povedal a Clay sa zasmiala.

„Čo sa stalo?! Prvá žena, ktorá nie je tvoj typ?" zasmiala sa a začali sa spolu doberať. Nechala som ich a pobrala sa za Genevieve, ktorá ma čakala na chodbe.

„Tak? Ako to išlo?" spýtala som sa a ona sa usmiala.

„Podľa mňa celkom dobre. Iba tak sme sa rozprávali. Prečo si mi ich nepredstavila skôr? Thaddeus je naozaj zábavný," povedala, no iba som prevrátila oči a viedla ju s úsmevom preč.

Vrátili sme sa do mojej izby, kde sme na posteli preberali ženské veci – stále to isté dookola. Nedokázala som ju však vnímať, pretože som myslela na Aidena.

Nemohla som pochopiť, ako sa náš vzťah mohol tak rýchlo zmeniť. Akoby sme sa len teraz spoznali a začínali spolu pracovať. Jednu moju časť to trápilo. Hlavne preto, že som toho dobrého Aidena zažila.

A to som si nemyslela, že mi bude tak veľmi chýbať.

***

Večer sa Genevieve pobrala späť do jej komnát a ja som zostala v izbe sama.

Moja opatrovateľská úloha bola splnená a konečne som si zas mohla robiť vlastný program.

Vyšla som na balkón a posadila sa na múr, aby sa mi nohy hompáľali vo vzduchu. Čerstvý vzduch ma pohladil po tvári a pozrela som na krajinu, ktorú osvetľoval iba mesiac. Sneh sa už roztápal a zostal len na niektorých miestach, kam sa nedostali slnečné lúče. Zima už takisto nebola taká silná ako pred týždňami a vedela som, že sa blíži ku koncu. Bolo mi to ľúto, no bol čas, aby sa znova vrátila zeleň a rozkvitli kvety.

Hľadela som pred seba a premýšľala. Doteraz bolo nemožné odísť do mesta a zdržať sa, pretože ma stále obskakovali lekári a musela som sa zúčastňovať tréningu na vrátenie sily. Iba s Eileen som vtedy strávila pár hodín, ale to bolo všetko. Potrebovala by som viac času, aby som sa mohla porozprávať s Vaughnom.

Keď sme s Dagenom súhlasili, *alebo skôr sme boli donútení súhlasiť,* že s waldronmi vyrazíme na všetky cesty za Nástrojmi moci, Salvon nám prikázal, že o úlohe nemáme nikomu povedať – bola to prísne tajná misia. Ani všetci waldroni o nej netušili.

Vaughn bol iný. Tomu som to nielenže musela, ale vlastne aj chcela povedať. Najmä, ak som mala pocit, že on o Jazdcoch smrti vedel viac než ktokoľvek na hrade.

Keď mi už bola zima, vrátila som sa späť do izby. Nebola som unavená, preto som si ľahla na posteľ a zadívala sa na strop. Naozaj duchaplná práca, no bolo to lepšie ako spánok. Mohlo byť tak desať hodín a na takýto čas som zvyknutá nebola.

Vďaka Aidenovi som chodievala spávať niekedy o druhej v noci, takže som sa na ten čas naladila a nedokázala som inokedy zaspať.

Vtom sa otvorili dvere a začula som pohyb. No nezdvihla som hlavu, aby som sa pozrela. Ľahol si vedľa mňa na posteľ a vzdychol si.

„Teraz si sa vrátil?“

„Áno, bola to dlhá cesta,“ povedal Jaylen.

Asi pred týždňom odišiel do Belkirgu. Kráľ úlohou zistiť, ako to tam

vyzerá, poveril jediného waldrona. Všetci na hrade hovorili o vojnách blížiacich sa k hraniciam a mestu. Hlavne keď sme Salvonovi povedali o krajinách, ktoré sa tiež snažili získať Nástroje moci.

„Nenesiem dobré správy."

„To som ani nečakala."

„Bude to ťažké. Napadli Welmyr od západu a blížia sa vojská aj z juhu. Neviem, či vôbec vyrazíme na cestu," povedal a ja som k nemu obrátila hlavu.

„Dagen mi spomínal, že už sme dávno mali ísť." Obrátil sa ku mne. „Je pravda, že váhate kvôli mne a Thaddeusovi?"

„Nebudem ti klamať, no je to významný dôvod," vzdychol si. „Sily vás oboch sú pre túto úlohu veľmi potrebné, a preto si chceme byť istí, že keď vyrazíme, obaja budete v pohode. Ty si vyrazila do Meteoronu hneď po turnaji a bola si zranená. Mohla si toho dokázať viac, keby si nebola."

„Veď to je jedno," povedala som. „Nemyslím si, že pôjdeme tak skoro."

„Máš s nohou stále problémy?"

Prikývla som. Vzdychol si, pretože nevedel, čo povedať. O svojich bolestiach som mu povedala. Vedeli to aj Clay a Thaddeus. Jediní, komu som to nezmienila, boli Dagen a Aiden.

„Skúsim sa porozprávať s Thaddeusom. Možno je na tom rovnako," povedala som a postavila sa z postele. „Za nimi si už bol?"

Prikývol. „Ešte musím ísť za Salvonom. Len teraz som sa vrátil," povedal a chytil ma za ruku, ktorú som mu podávala. Postavil sa a spolu sme vyšli z izby. Rozlúčila som sa s ním, pretože išiel iným smerom ako ja. Namierila som si to znovu von a do budovy pre waldronov, aby som tam vyhľadala Thaddeusa.

3. KAPITOLA

Keď som otvorila dvere, v budove sa ozývali hlasy. Neprekvapilo ma, že boli všetci hore. Poobzerala som sa po miestnosti a videla ich popíjať alebo hrať karty. Tým, ktorí ma uvideli, som sa pozdravila a namierila si to ku komnatám.

Každý waldron mal svoju vlastnú. Vďaka tomu som sa s Thaddeusom vedela porozprávať bez prítomnosti ostatných. Zaklopala som mu na dvere a bez odozvy vošla dnu.

Ležal s odhalenou hruďou na posteli a pozeral sa do stropu, pričom sa v jednej ruke hral s nožíkom. Usmiala som sa na neho, zatvorila dvere a chrbtom som sa o ne oprela.

„Vyzeráš dobre," povedal a s úsmevom sa na mňa pozrel. „Prišla si mi vynadať za princeznú?"

„To nie, skôr sa len porozprávať," povedala som a sadla si k nemu na posteľ, keď sa trochu odsunul. Môj pohľad okamžite smeroval na jeho odhalenú hruď, kde mal zahojenú ranu. Načiahla som sa a prstami sa jej jemne dotkla. Zápal bol už dávno preč a rana sa zaceľovala. Vyzeral byť v poriadku.

„Na čo myslíš," spýtal sa nežne a neustále ma sledoval.

Vzdychla som si, pritiahla si ku krku kolená a položila na ne bradu.

„Na zranenia a tak," povedala som a on stisol pery. „Necítiš sa zvláštne?

Akoby si ranu stále cítil, aj keď je zjavné, že je v poriadku?“

„Iba niekedy,“ vzdychol a obe ruky si založil za hlavu. „Hlavne v noci. Stále sa vraciam do toho okamihu, keď po mne sekol tým mečom a ucítil som tú silu. Budím sa spotený, ako keby pršalo.“ Odvrátila som pohľad. „Čo cítiš ty?!“

„Bolesť,“ pošepkala som a oprela sa lícom o koleno. „Akoby sa mi to nezacelilo a stále to bolelo. No bola som veľakrát za lekármi a povedali, že je to v poriadku. Možno je to iba pocit v mojej hlave, ktorého sa musím zbaviť.“

„Áno, to by mohlo byť ono. Keď stále myslíme na okamih, pri ktorom sa nám to stalo, vracajú sa nám spomienky aj na tú bolesť. Musíme myslieť na niečo iné.“

„To sa ľahšie povie, ako urobí.“

Posadil sa a chytil ma za ruku.

„Skús sa nejako odreagovať. Viem, že trénuješ s Aidenom, no daj si oddych. Aspoň nejaký čas sa venuj niečomu inému ako bojom,“ povedal a ja som odvrátila pohľad. „U mňa to funguje, tak by mohlo aj u teba.“

„Skúsim to,“ povedala som a on ma s úsmevom pobozkal na líce. Usmiala som sa a postavila sa. No pri dverách som sa zastavila a pozrela sa naňho. „Ak by Salvon povedal, že musíme vyraziť, zvládol by si to?“

„Asi áno,“ odpovedal. „Aspoň by sme niečo robili. Tu sa už pekelne nudím.“

Možno mal pravdu. Ak by som sa nejaký čas trénovaniu nevenovala, nemyslela by som na bolesť, ktorú som prežila. Naozaj mi už liezla na nervy.

Obrátila som sa, že sa vrátim naspäť do svojej izby. Bola som už unavená a chcela som spať aspoň doobeda a vyvaľovať sa v posteli. To som už dlho neurobila. Z myšlienok ma však vyrušil Aiden, ktorý sa vynoril spoza rohu a takmer som do neho vrazila. Pri pohľade naňho som hneď očervenela, pretože mal na sebe len nohavice a žiadnu košeľu. Jeho telo, ktorým ma vedel zakaždým šokovať, stálo predo mnou a moje srdce sa prudko rozbúšilo.

„Čo tu chceš?“ zavrčal.

„Neboj sa, už odchádzam. Bola som za Thaddeusom.“

„Nezáujem,“ povedal pritom, ako ma obchádzal.

„Načo sa potom pýtaš,“ zamrmlala som a obrátila sa na neho. Tiež sa otočil a vedela som, že ma počul. Presne o to mi išlo. Nepriateľsky sme na seba zazerali, keď mi niečo napadlo. „Zajtra vynechám tréning, pôjdem do mesta.“

Otočila som sa na odchod.

„Na to môžeš zabudnúť,“ povedal a hneď som sa s nadvihnutým obočím obrátila. Mračil sa na mňa.

„Čo prosím?“

„Do mesta nepôjdeš.“

„A dôvod?“

„Pretože som to povedal,“ odsekol, akoby to niečo znamenalo. „Nikto sa nesmie dozvedieť o ničom, čo sa tu deje. Ani o Nástrojoch moci!“

„Prečo myslíš, že by som to niekomu hovorila?!“

„Nedá sa ti veriť. Preto si myslím, že je to jasné,“ povedal a mne padla sánka.

„Mne sa nedá veriť? Mne?“ skríkla som a nebezpečne sa k nemu priblížila. „Dávaj si pozor, Aiden! Nemáš právo mi rozkazovať!“

„To si len myslíš,“ zavrčal a tiež sa ku mne priblížil. „Od Salvona máme jasné príkazy mlčať a neopúšťať hrad. Hlavne ak sa máme liečiť a nie blázniť!“ zazrel na mňa a vo mne tak prebudil hnev.

„Keď si zmyslím, že pôjdem z tohto hradu do mesta, tak pôjdem. A ani ty, všemocný Aiden Ward, mi v tom nebudeš brániť. Je ti to jasné?“ povedala som a obdarovala ho zlostným pohľadom.

„Keď ti poviem, že tento hrad neopustíš, tak ho neopustíš. Ak porušíš príkaz, doprajem ti toľko bolesti, akej si ešte nezažila. Je ti to jasné?“ zopakoval tiež.

Navzájom sme sa prebodávali pohľadmi a moje ruky takmer kričali, aby som ho udrela.

„Páni," ozvalo sa za nami a prudko som sa otočila. Niektorí waldroni stáli na chodbe a užasnuto na nás pozerali.

„Nás si nevšímajte," zasmial sa Rudy.

„Pokojne pokračujte. Bude aj bitka ako minule?" spýtal sa Asher, ktorý sa s ostatnými začal smiať a ja som sa obrátila znova na Aidena.

Tá nepekná bitka sa udiala presne na tej istej chodbe. Hádali sme sa do takej miery, až sme spolu začali bojovať. Museli nás od seba odťahovať.

Nechcela som už viac strácať čas, preto som prskla a od všetkých odchádzala. Bučali a smiali sa za mnou, no neobzrela som sa. Bola som nahnevaná a hrozilo, že ak zostanem, nielenže mi srdce vyskočí z hrude, ale opäť sa do seba pustíme. A to som naozaj nechcela.

Nepoznala som dôvod, no nerada som sa s ním hádala. *Nenávidela som to.* Chcela som späť tie chvíle, keď sme sa rozprávali a začínali si dôverovať. Chýbalo mi to viac, než som si dokázala priznať. A keď sa potom na mňa pozrel tými očami, ktoré hovorili, že ma nenávidí, nedokázala som sa zdržať.

Jeho provokáciám som nedokázala odolať. Spadli by sme do hádky, ktorú som nechcela.

No nehodlala som ustúpiť. Mohol sa aj na hlavu postaviť, odídem z hradu a ani on mi v tom nebude brániť.

***

Ráno som vstala veľmi skoro. Najmä kvôli hádke s Aidenom. Stále som na ňu myslela a nakoniec kvôli tomu nedokázala zaspať. Nielenže ma prenasledoval cez deň, musela som ho už stretávať aj v snoch.

Po raňajkách som sa obliekla a vzala si kabát. Chcela som ísť do mesta čím skôr, aby som sa mohla stretnúť s Vaughnom. Mali sme čo prebrať.

Nevedela som však, čo mu mám povedať a ani ako. Nikdy mi Jazdcov smrti nespomínal. Možno o nich nič nevedel, no dúfala som, že áno.

Najmä som mu chcela povedať o svojom zranení. Čakala som, že sa bude hnevať, že som mu o tom nepovedala skôr. Avšak aj on bol dospelý

a tých som sa v tom čase veľmi bála. Strach bol však preč a potrebovala som pomoc. Pomoc pochopiť to.

„Myslela som si, že ti waldron Ward zakázal odísť," vytkla mi Irene, s ktorou som prechádzala cez chodbu. Netušila som, odkiaľ to vedela. Informácie sa v tomto hrade šírili rýchlejšie ako mor.

„Mne nebude nič zakazovať. Nie som väzeň a môžem ísť, kam sa mi zachce," povedala som tvrdohlavo a ona pokrútila hlavou.

„Tieto vaše problémy. Človek by povedal, že vás to už aj prestane baviť."

„Neteší ma, že sa hádame, no s ním už inak nie je reč," povedala som a ona sa na mňa pozrela. „Odkedy sme sa vrátili, je takýto odporný, a ja so sebou nemienim zametať!"

„To je mi jasné, zlatko. No namiesto toho, aby si ho ešte viac vyprovokovala, by si sa mala snažiť sa s ním zmieriť," povedala a ja som sa hneď zastavila.

„Mám sa za ním plaziť? To on je idiot, nie ja!"

„Prečo ste sa vlastne pohádali?" spýtala sa a hneď som sa stiahla. „Možno preto to medzi vami stále škrípe."

„Neviem," zaklamala som a odišla do stajní. Nechcela som jej hovoriť o našej hádke v Stildase. Nebola som na ňu a jej výsledok pyšná.

Spôsobil ju Dagen, pretože Aidena napadol. Myslel si, že spolu niečo máme, a chcel si ma týmto spôsobom získať. Bola to však hlúposť. Zatiahli do toho mňa a priliala som do ohňa, keď som z toho obvinila Aidena. Jemu sa to, samozrejme, nepáčilo a pohádali sme sa.

Vlastne sme po sebe kričali ako nepríčetní.

Prišla som do stajní, kde sa na mňa usmial kočiš. Už som ho poznala, často som totiž chodievala za Amarenom. Kvôli nohe som však na ňom až doteraz nemohla jazdiť. Trúfla som si vysadnúť a ak to bude v poriadku, nemali by byť žiadne problémy.

Vyskočila som do sedla a chytila uzdu. Ten pocit sa mi vždy páčil a fakt, že o chvíľu naozaj pôjdem do mesta, ma vzrušil ešte viac. Popohnala som Amarena a ten sa dal do klusu. Vlasy mi vietor rozvial na chrbát a na tvári

som mala úsmev.

Až keď som na ňom naozaj sedela a poklusávala po ceste do mesta, až vtedy som si uvedomila, ako veľmi mi ten pocit chýbal. Keď som na ňom bola naposledy, tak zranená a sedenie mi spôsobovalo bolesť.

No tentoraz som bolesť necítila a ten pocit bol neskutočný. Jazdenie som milovala.

Rozcválala som sa do mesta a usmievala sa. Musela som pre ostatných vyzerať ako blázon, pretože som sa tak sama cítila. Bolo mi to však jedno a užívala som si to, že konečne môžem robiť, čo chcem.

V meste som spomalila, aby som nikoho neohrozila. Prechádzala som popri stánkoch s rozličným tovarom, no všímala som si najmä ľudí. Nepovedala by som, že trpeli. Niektorí mali to šťastie a žili v relatívnom bohatstve, no mnohí ledva prežívali. Bolo to jasné pri pohľade na ich chudé tváre a prázdne košíky s jedlom.

Pokračovala som ďalej po ceste a namierila si to do sirotinca. Ten starý schátraný dom som videla už z diaľky. Nedalo sa naň zabudnúť.

Čím viac som sa blížila, tým sa mi v hlave viac začali vynárať spomienky. Mala som tam svetlé aj tmavé chvíľky. Rozhodne som neľutovala chvíle, ktoré som s Vaughnom strávila. Až keď som vyrástla, vtedy som to všetko pochopila. Bol to najlepší učiteľ, akého som mala.

Koňa som priviazala o strom na pozemku. Ani tentoraz som nešla smerom k domu, ale do záhrady. Nechcela som nikoho vidieť, len Vaughna. Z celého sirotinca bol pre mňa najdôležitejší.

Našla som ho tam, kde vždy.

V altánku sa staral o svoje kvety.

„Je pekné vidieť vás na tom istom mieste," povedala som a oprela sa ramenom o stĺp. Hneď sa ku mne obrátil a na tvári sa mu objavil úsmev.

„Nevaeh!" zvolal nadšene a utrel si ruky od hliny. „Kde si sa tu vzala?!"

„Chcela som vás navštíviť," odvetila som. „Máte niečo nové?"

„Nič, všetko po starom. Deti sa radovali zo snehu, takže to s nimi bolo na nevydržanie. Ale veď ja som na to zvyknutý. Nie sú to deti ako ty, ktoré

sa na sneh len pozerali a nikdy sa s ním nehrali."

„Áno, bola som zvláštne dieťa," usmiala som sa a šli sme sa prejsť po záhrade. „Pribudli nejaké siroty? Alebo si niektoré adoptovali?"

„Len veľmi málo, dieťa," povedal smutne. „Väčšina detí sem prichádza, pretože v bojoch prišli o rodičov. Takým veľmi pomôcť nedokážem. S tým pomôže len čas. Veď ty vieš, o čom hovorím."

„Trvalo mi to príliš dlho. Im možno nebude."

„Dlho som o tebe nepočul. Je v kasárňach všetko v poriadku? Počul som, že sa v Belkirgu často bojuje, tak sa mi zdalo, že kvôli tomu vám nedali voľno," povedal a ja som sa k nemu zamračene obrátila.

„Chcete mi povedať, že vy o ničom neviete?"

„O čom by som mal vedieť? Sme v chudobnej štvrti, Nevaeh. Sem sa správy rýchlo nedostanú," skonštatoval. „Je niečo, o čom by som mal vedieť?"

„To rozhodne. Mohlo by vás to zaujímať," povedala som a on sa na mňa so záujmom pozrel.

„Tak to poďme radšej do mojej pracovne."

Vrátili sme sa späť k domu a zamierili k zadným dverám, ktoré viedli do jeho pracovne. Do miestnosti, v ktorej som trávila veľa času. Keď sme otvorili dvere, neprekvapilo ma, že bol všade stále rovnaký neporiadok. Keď som bola menšia, chcela som mu ho upratať, no zakázal mi to. Povedal, že on má v tom neporiadku systém. Neverila som mu.

„Tak, aké novinky pre mňa máš?" spýtal sa, keď sme si sadli na staré kožené sedačky.

„Najprv by ste mali vedieť, že už dávno nie som v kasárňach," povedala som prosto a on na mňa vytreštil oči.

„Čože? O čom to hovoríš?!"

„Vedeli ste predsa, že sa budú konať záverečné skúšky."

„Áno, ale na to máte ešte veľa času!"

„Už nie," mykla som plecami a Vaughn nadvihol obočie. „Konali sa. Pred niekoľkými týždňami."

Pozeral sa na mňa prekvapene, no zároveň sa mračil a netrpezlivo čakal,

čo mu poviem ďalej.

„V kasárňach sme pod vedením veliteľa Salvona podstupovali rôzne skúšky. Od začiatku riedili náš počet, až kým nás na konci nezostalo len trinásť," povedala som, no všimla som si nepatrnú reakciu pri spomienke veliteľa. Rýchlo to však zakryl celkovým zamračením. „Nakoniec nás vzali na hrad, kde sa nás ujalo trinásť waldronov, ktorí mali za úlohu nás vycvičiť."

„Waldroni?" spýtal sa šokovane. „Chceš mi tvrdiť, že vás trénovali?"

Prevrátila som oči. „Nepovedala by som, že ten môj sa o to snažil," pokrčila som plecami a pokračovala: „Cvičili nás tri týždne na záverečnú skúšku, ktorá sa konala v podzemnom labyrinte. Netušila som, že sa niečo také pod hradom nachádza."

„Počul som o ňom," súhlasne prikývol. „Určite si v ňom videla veľa magických bytostí a mágie."

„Áno, príšery a iné nebezpečné nástrahy."

„A?" pozrel na mňa spýtavo. „Keďže si tu, znamená to, že si ho prešla."

„Spolu s Dagenom."

„Čo bola teda cena pre víťazov?" spýtal sa a napínavo čakal, čo poviem.

„Dostali sme sa do kráľovskej gardy a Salvon nám potom udelil prvú úlohu. Mali sme sprevádzať štyroch waldronov na misiu, ktorá im bola zverená."

Jeho obočie vyletelo takmer až k nebu. „To je všetko? Sprevádzať ich na ceste? O akú úlohu išlo?!"

„Nechceli nám to povedať."

Zasmial sa. „Verím, že z toho si nebola dvakrát nadšená."

„Nebola som. Napriek tomu celý čas mlčali a bolo nemožné z nich niečo dostať. Avšak moja zvedavosť ma premohla a špehovala som ich. Počúvala som ich rozhovory a pozorne sledovala okolie. A keď to do seba zapadlo, všetko som zistila."

„Hovor, Nevaeh!" vyzval ma a s nádychom som sa na neho pozrela.

„Mali sme namierené do Meteoronu, aby sme od jedného Jazdca smrti získali Nástroj moci."

Jeho stolička padla prudko na zem a zostal predo mnou stáť, opierajúc

sa o stôl. Ten pohľad, akým sa na mňa pozeral, som nikdy predtým nevidela.

Mračil sa, bol prekvapený a aj zdesený.

„Takže si tam bola. Videla si Jazdca smrti a aj si získala jeden Nástroj moci," povedal a ja som sa hneď zamračila.

Mala som pravdu.

Vaughn o nich niečo vedel.